

Sygn. akt III C 1289/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w

S. na rzecz powódki M. S. kwotę 17.670,76 zł (siedemnaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt złotych siedemdziesiąt sześć groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2013 r.;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.023,33 zł (jeden tysiąc dwadzieścia trzy złote trzydzieści trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 124,43 zł (sto dwadzieścia cztery złote czterdzieści trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 711,20 zł (siedemset jednaście złotych dwadzieścia groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 1289/14

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powódka M. S. pozwem datowanym na dzień 4 marca 2013 r. wniosła o zasądzenie

na jej rzecz od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 3.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2013 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka stwierdziła, że dochodzona należność stanowi część brakującej kwoty odszkodowania za szkodę komunikacyjną wyrządzoną w samochodzie T. T., z którym zawarła umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której nabyła przysługujące poszkodowanemu od pozwanej roszczenia związane z tą szkodą. Pozwana dobrowolnie zaspokoiła roszczenie powódki w łącznej wysokości 6.295,18 zł brutto, w tym kwotę 4.675,18 zł brutto tytułem kosztów naprawy pojazdu, kwotę 1.500 zł brutto tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 120 zł brutto tytułem zwrotu kosztów garażowania pojazdu. Zdaniem powódki łączna szkoda, pomniejszona o kwotę uiszczoną przez stronę pozwaną, wyniosła 20.381,41 zł, na którą składają się koszt niezbędnej naprawy w uszkodzonym pojeździe – 15.294,09 zł brutto, koszt najmu samochodu zastępczego za okres 25 dni – 10.762,50 zł brutto oraz koszty związane z garażowaniem pojazdu w okresie od 1.291,50 zł brutto. Powódka wskazując, że dochodzi części roszczenia, wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 3.000 zł, tj. 1.500 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, 500 zł tytułem kosztów garażowania pojazdu oraz 1.000 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Tut. Sąd nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 10 czerwca 2014 r., sygn. akt III Nc 1860/14, uwzględnił w całości roszczenie powódki.

Pozwana w sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana nie zakwestionowała swej odpowiedzialności za szkodę, ale podważyła wysokość dochodzonego odszkodowania. Pozwana podniosła, że nie wszystkie części wskazane przez powódkę w kosztorysie zostały uszkodzone podczas zdarzenia, zakwestionowała zastosowane przez powódkę stawki za roboczo-godzinę prac blacharskich i lakierniczych, liczbę godzin niezbędną do naprawienia pojazdu, liczbę dni najmu pojazdu zastępczego i zastosowaną stawkę czynszu najmu tego pojazdu, liczbę dni parkowania pojazdu oraz zastosowaną stawkę opłaty za parkowanie.

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2015 r. Sąd zawiesił, a następnie podjął postępowanie z udziałem (...) Spółki akcyjnej w S. jako następcy prawnego pozwanej.

Powódka w piśmie z dnia 22 czerwca 2015 r. rozszerzyła powództwo o kwotę 17.381,41 zł, wnosząc o zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej kwoty 20.381,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu z rozliczeniem kosztów związanych z rozszerzeniem powództwa. Na powyższą kwotę powódka zaliczyła koszt niezbędnej naprawy w uszkodzonym pojeździe – 15.294,09 zł brutto, koszt najmu samochodu zastępczego – 10.762,50 zł brutto oraz częściowo koszty związane z garażowaniem pojazdu w okresie od 1 lutego 2013 r. do 9 lutego 2013 r. - 500 zł brutto, w tym za dzień 9 lutego 2013 r. część roszczenia w wysokości 8 zł brutto, co wyjaśniła w piśmie procesowym z dnia 17 listopada 2015 r.

Pozwana konsekwentnie w toku postępowania kwestionowała roszczenia powódki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2011 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do T. T. pojazd marki L. (...) nr rej. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S., którego następcą prawnym jest pozwane (...) spółka akcyjna z siedzibą w S..

T. T. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi w dniu 26 stycznia 2011 r. Tego samego dnia dokonano oględzin pojazdu, a następnie decyzją z dnia 11 lutego 2011 r. ubezpieczyciel przyznał T. T. za przedmiotową szkodę odszkodowanie w wysokości 2.710,65 zł. O jego wypłacie ubezpieczyciel powiadomił sprawcę szkody pismem z dnia 11 lutego 2011 r.

Wraz z pismem z dnia 4 marca 2011 r. ubezpieczyciel przesłał T. T. sporządzoną przez siebie kalkulację naprawy pojazdu.

T. T. zwrócił się do rzeczoznawcy samochodowego S. Ł. o oszacowanie kosztów naprawy pojazdu. Jego wycenę z dnia 8 września 2011 r. przesłano ubezpieczycielowi do weryfikacji. Nie spowodowało to zmiany jego stanowiska co do wysokości kosztów naprawy.

Powódka M. S. zawarła z T. T. w dniu 10 stycznia 2013 r. umowę, mocą której T. T. przelewał na powódkę wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 21 stycznia 2011 r.

T. T. zlecił w dniu 1 lutego 2013 r. naprawę swego pojazdu S. S., w zakresie wynikającym z załączonej dokumentacji powypadkowej. Strony uzgodniły, że naprawa zostanie wykonana z zastosowaniem nowych, oryginalnych części, przy przyjęciu stawki 140 zł za prace blacharskie i lakiernicze. W celu wykonania kalkulacji naprawy pojazdu, w dniu przyjęcia pojazdu do naprawy, S. S. zobowiązał się zdemontować uszkodzone części w celu ustaleniu zakresu i rozmiaru uszkodzeń oraz dokonania ewentualnych oględzin przez towarzystwo ubezpieczeniowe.

Zlecający naprawę zobowiązał się wobec S. S. do pokrycia kosztu garażowania i zajęcia stanowiska pracy w okresie od przestoju wynikającego nie z winy warsztatu, tj. oczekiwania na pierwsze, jak i dodatkowe oględziny w terminie od dnia zgłoszenia szkody do dnia przyjęcia odpowiedzialności i wypłaty odszkodowania zgodnego z kalkulacją naprawy wykonanej przez warsztat w kwocie 50 zł netto za dobę. Tego samego dnia T. T. zawarł ze S. S. umowę najmu samochodu marki F. (...) o nr. rej. (...). Umowa została zawarta na czas określony od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 28 lutego 2013 r. Strony umówiły się na czynsz najmu w kwocie 350 zł netto za każdą rozpoczętą dobę najmu.

Oddany do naprawy samochód był niezbędny T. T. do wykonywania pracy i codziennego funkcjonowania. Pojazd zastępczy był faktycznie wynajmowany od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 25 lutego 2013 r. W dniu 26 lutego 2013 r. T. T. zwrócił wynajmowany pojazd.

S. S. w dniu 25 lutego 2013 r. sporządził kalkulację naprawy pojazdu, w której łączny koszt naprawy brutto określił na kwotę 15.294,09 zł. W dniu 25 lutego 2013 r. S. S. wystawił T. T. fakturę VAT nr (...) na kwotę 27.348,09 zł brutto, uwzględniającą koszt naprawy samochodu w kwocie 15.294,09 zł, wynajem auta zastępczego w kwocie 10.762,50 zł oraz koszt garażowania w kwocie 1.291,50 zł.

Dowody:

- wniosek o notatkę Policji z dnia 25.01.2011 r. w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- wniosek o dostarczenie dokumentów z dnia 25.01.2011 r. w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- pisma pozwanej z dnia 27.01.2011 r. w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- dowód rejestracyjny w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- prawo jazdy w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- zgłoszenie szkody z dnia 26.01.2011 w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- zdjęcia pojazdu w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- protokół szkody w pojeździe z dnia 26.01.2011 r. k. 52, 81-82
- kosztorys ubezpieczyciela w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- ocena techniczna w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- oświadczenie o przebiegu zdarzenia w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- notatka Policji z dnia 31.01.2011 r. w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,

- pismo pozwanej z dnia 11.02.2011 r. do sprawcy szkody w aktach szkodowych – płyta CD k. 112
- decyzja pozwanej z dnia 11.02.2011 r. k. 83, a także w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- pismo pozwanej z dnia 4.03.2011 r. w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- wiadomości e-mail z dnia 4.10.2011 r. . w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- umowa przelewu k. 33-34,
- zlecenie naprawy blacharsko-lakierniczej k. 31,
- umowa najmu samochodu k. 39-41,
- faktura VAT k. 29,
- pismo T. T. k. 30,
- kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 51,
- kalkulacja nr (...) k. 45-47,
- pismo ubezpieczyciela k. 83,
- zeznania świadka T. T. k. 126-127,
- zeznania świadka S. S. k. 127-128,
- zeznania powódki k. 129.

T. T. oddał samochód do naprawy w dniu 1 lutego 2013 r.

W dniu 4 lutego 2013 r. S. S. zwrócił się do (...) Sp. z o.o. w S. o przesłanie informacji o dostępności i cenie części zamiennych pojazdu T. T. w postaci zderzaka przedniego, reflektorów przednich, pierścienia ozdobnego reflektora przeciwmgielnego, kierunkowskazów, czujnika ultradźwiękowego, błotnika, uzyskując informację o cenie oraz o tym, że zderzak przedni, reflektor prawy, błotnik przedni prawy są dostępne w Wielkiej Brytanii, a czas realizacji zamówienia wynosi do 10 dni roboczych, natomiast czujnik ultradźwiękowy, ramka ozdobna i kierunkowskazy są dostępne w Polsce, a realizacja zamówienia trwa do 3 dni. W tym dniu S. S. zamówił w spółce (...) kierunkowskazy i jednocześnie poprosił o informację o dostępności lampy tylnej lewej. Z kolei u S. M., w D. (...) w S. zdecydował się zamówić zderzak przedni, reflektor prawy, błotnik przedni prawy z uwagi na tygodniowy czas oczekiwania na realizację zamówienia, a czujnik ultradźwiękowy i ramkę ozdobną z uwagi na niższą cenę zakupu.

W dniu 7 lutego 2013 r. S. S. zakupił w (...) Sp. z o.o. w S. lampy kierunkowskazów, a w dniu 8 lutego 2013 r. w D. (...) w S. zderzak przedni, reflektor prawy, błotnik przedni prawy, czujnik ultradźwiękowy i ramkę ozdobną.

W dniu 8 lutego 2013 r. S. S. zgłosił ubezpieczycielowi konieczność wykonania dodatkowych oględzin pojazdu, informując o tym, że pojazd znajduje się w trakcie naprawy. Dodatkowe oględziny przeprowadzono w dniu 11 lutego 2013 r. , skutkowały one przyznaniem powódce w dniu 12 lutego 2013 r. dopłaty do odszkodowania w kwocie 1.030,68 zł. W wiadomości e-mail z dnia 9 lutego 2013 r. powódka zwróciła się do ubezpieczyciela o przesłanie dokumentacji fotograficznej z oględzin pojazdu oraz prawidłowo wykonanej kalkulacji naprawy. Ponieważ dokumentów tych nie otrzymała, ponownie zwróciła się o nie w e-mail`u z dnia 18 lutego 2013 r. Jej wniosкови zadośćuczyniono w dniu 19 lutego 2013 r.

W dniu 11 lutego 2013 r. S. S. zwrócił się po raz kolejny do (...) Spółki z o.o. w S. z zapytaniem o cenę i czas oczekiwania na części zamienne uszkodzonego pojazdu, uzyskując informację o cenach, a także o tym, że wkład zderzaka, spojler

przedni prawy i wspornik przedniego zderzaka dostępne są w Polsce w terminie 3 dni, zaś zamocowanie wewnętrzne zderzaka przedniego, osłona reflektora i reflektor przeciwmgielny dostępne są w Wielkiej Brytanii do 10 dni roboczych. W dniu 21 lutego 2013 r. S. S. zakupił w ww. Spółce zaślepkę zderzaka, uchwytu holowniczego, spojler zderzaka przedniego prawego, wsporniki zderzaka, listwę pod reflektor, lampę przeciwmgielną i listwę zderzaka.

Następnie S. S. dokonał naprawy pojazdu, którą zakończył 25 lutego 2013 r.

Stawki średnie na rynku (...) za roboczogodzinę dla nieautoryzowanych warsztatów naprawczych w lutym 2013 r. wynosiły dla prac blacharskich i mechanicznych 122 zł, a dla prac lakierniczych 128 zł. Średnia cena czynszu dobowego wynajmu pojazdu, o zbliżonej klasie do uszkodzonego pojazdu, w pierwszym kwartale 2013 r., bez limitu kilometrów i z pełnym ubezpieczeniem, przy płatnościach bezgotówkowych wynosiła 393 zł netto. Średnia dobowa stawka za parkowanie pojazdu

na parkingu strzeżonym na terenie S., wynosiła 19,14 zł. Natomiast miesięczny koszt garażowania, połączonego z dozowaniem pojazdu, w tym okresie na rynku lokalnym mieścił się między 1.500 zł a 2.000 zł.

Koszt naprawy pojazdu T. T. w związku ze szkodą z dnia 21 stycznia 2011 r. wyniósł 15.926,43 zł. Czas niezbędny do naprawy pojazdu wyniósł 25 dni.

Dowody:

- wiadomości e-mail z dnia 8.02.2013 r. w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- kalkulacja naprawy z dnia 11.02.2013 r. w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- zdjęcia z dodatkowych oględzin w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- decyzja z dnia 12.02.2013 r. k.48, 84 a nadto w aktach szkodowych – płyta CD k. 112,
- wiadomości e-mail z dnia 11.02.2013 r. k. 35,
- wiadomości e-mail z dnia 8.02.2013 r. i 18.02.2013 r. k. 32
- faktury VAT k. 26-27, 36-38
- protokół szkody z dnia 11.02.2013 r. k. 49
- opinia biegłego sądowego k. 155-168,
- wyjaśnienia biegłego sądowego do opinii k. 231-232,
- zeznania świadka S. S. k. 127-128

W dniu 25 lutego 2013 r. powódka przesłała ubezpieczycielowi kalkulację naprawy pojazdu i fakturę sporządzoną przez S. S. z wezwaniem do zapłaty dodatkowej kwoty 12.806,99 zł tytułem odszkodowania. Ubezpieczyciel zweryfikował swe dotychczasowe stanowisko i w decyzji z dnia 12 marca 2013 r. przyznał powódce kwotę 5.264,50 zł tytułem dopłaty do odszkodowania. Przy dopłacie tej kwoty tytułem odszkodowania ubezpieczyciel uwzględnił koszty parkowania pojazdu w kwocie 120 zł brutto, wskazując, że średnia stawka na terenie S. wynosi 20 zł brutto za dobę, a parkowanie było niezbędne przez 6 dni od dnia zgłoszenia dodatkowych uszkodzeń, tj. od 8 lutego 2013 r. do dnia wykonania dodatkowych oględzin 11 lutego 2013 r., 1 dzień technologicznego czasu naprawy pojazdu oraz 2 dni organizacyjne. Uwzględnione zostały również koszty najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.500 zł brutto, za tożsamy okres przy stawce dobowej najmu 250 zł brutto.

W dniu 19 marca 2013 r. powódka przesłała ubezpieczycielowi faktury za zakup części do naprawy, zarzucając nieuwzględnienie przy wyliczeniu czasu najmu pojazdu dni wolnych od pracy.

W wiadomości e-mail z dnia 22 marca 2013 r. powódka zwróciła się do ubezpieczyciela o wyjaśnienie braku akceptacji przesłanych faktur, uzyskując informację, że nie znajduje on podstaw do zmiany stanowiska.

Dowody:

- wezwanie do zapłaty z dnia 18.02.2013 r. z załącznikami k. 42-47,
- wiadomości e-mail z dnia 25 i 27.02.2013 r. k. 28, także w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- zweryfikowana kalkulacja k. 21-25,87-86, także w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- zweryfikowana faktura k. 20, 86 także w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- decyzja z dnia 12.03.2013 r. k. 19, 85, także w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- adnotacje służbowe w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- wiadomość e-mail z dnia 19.03.2013 r. w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- wiadomość e-mail z dnia 20.03.2013 r. w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- wiadomości e-mail z dnia 22.03.2013 r. k. 17-18, także w aktach szkodowych– płyta CD k. 112,
- wiadomości e-mail z dnia 24.03.2013 r. w aktach szkodowych– płyta CD k. 112.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej mierze zasadne.

Wskazać na wstępie należy, iż zgodnie z art. 822 § 1 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 kc). Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 kc).

Powódka, po rozszerzeniu pierwotnego żądania, domagała się od pozwanej zapłaty kwoty 20.381,41 zł tytułem nieuiszczonej części odszkodowania za szkodę wyrządzoną w pojeździe marki L. (...) nr rej. (...) w dniu 21 stycznia 2011 r. przez sprawcę związanego z poprzednikiem prawnym pozwanej umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z tego rodzaju ubezpieczenia przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, m. in. zniszczenia lub uszkodzenia mienia (por. art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.). Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jednocześnie wskazać trzeba, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi również szkodę majątkową i to nie tylko w przypadku, gdy dotyczy pojazdu wykorzystywanego uprzednio w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Natomiast podstawę prawną ciężącego na sprawcy kolizji obowiązku naprawienia szkody stanowi art. 436 § 2 in principio kc zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za

pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Wprawdzie właścicielem pojazdu pozostaje T. T., jednakże powódka nabyła wierzytelność wobec pozwanej z tytułu odszkodowania związanego z wyrządzoną w dniu 21 stycznia 2011 r. szkodą mocą umowy cesji wierzytelności zawartej z T. T. w dniu 10 stycznia 2013 r. Zważyć należy, iż stosownie do art. 509 § 1 i 2 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność

na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Wskazania w tym miejscu wymaga, iż stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zaoferowanych przez strony, zeznania świadków oraz powódki, a także opinię biegłego sądowego, popartą jego wyjaśnieniami na rozprawie. Sąd dał wiarę tym dowodom, za wyjątkiem kalkulacji kosztów naprawy sporządzonych przez ubezpieczyciela i S. Ł. (znajdującej się w aktach szkody jako załącznik do wiadomości e-mail z dnia 4 października 2011 r.), jako pozostających w sprzeczności z ustaleniami dokonanymi przez biegłego sądowego. Podkreślenia wymaga, że pisemna opinia biegłego oraz jego ustne wyjaśnienia zasługują na przydanie im waloru wiarygodności, albowiem są jasne i pełne, zaś argumentacja przedstawiona przez biegłego jest rzeczowa i brak jest w niej jakichkolwiek nieścisłości albo sprzeczności nasuwających wątpliwości, co do jej wiarygodności. Biegły w sposób logiczny, wyczerpujący i wsparty zasadami doświadczenia życiowego uzasadnił dlaczego okres oczekiwania, na niektóre części samochodowe był dłuższy od pozostałych części. Wskazać należy, że opinia biegłego koresponduje w tym zakresie z korespondencją mailową dotyczącą okresu oczekiwania na zamawiane części oraz zeznaniami S. S..

Zeznania świadka S. S. zostały również zaaprobowane przez Sąd w całości. Zeznania tego świadka były logiczne, rzeczowe i znajdowały odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów, w tym przedłożonych wiadomościach e-mail dotyczących procesu zamawiania części zamiennych do pojazdu oraz fakturach obrazujących ich zakup. Również zeznania świadka T. T. i powódki Sąd uznał za wiarygodne, bowiem poparte były dowodami z dokumentów i zbieżne zarówno z sobą, jak i zeznaniami świadka S. S..

Sąd pominął przy ustaleniu stanu faktycznego część dokumentów zawartych w aktach szkodowych, z których przeprowadzenia dowodów domagała się strona powodowa, tych, które pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jak np. robocze wersje decyzji ubezpieczyciela, a także fakturę z dnia 18 stycznia 2013 r. (k. 38), która nie mogła dotyczyć naprawy spornego pojazdu, bowiem pochodziła sprzed daty zlecenia naprawy S. S. przez T. T..

Zważyć należy, iż zakres uszkodzeń pojazdu T. T. w związku ze zdarzeniem z dnia 21 stycznia 2011 r., poddanych naprawie przez S. S. pozostawał początkowo sporny pomiędzy stronami, jednakże ostatecznie został on zweryfikowany w opinii biegłego sądowego, której w tej mierze finalnie strona pozwana nie kwestionowała. W tej sytuacji Sąd uznał, iż zasadne były czynności naprawcze związane z wykładziną drzwi przednich prawych, lusterkiem zewnętrznym drzwi przednich prawych, klamką zewnętrzną drzwi przednich prawych, osłoną drzwi przednich prawych i wymianą błotnika prawego przedniego. Pozwana zarzucała również, iż S. S. zawyżył liczbę roboczogodzin niezbędnych do przywrócenia pojazdu sprzed szkody, jednakże jak wynika z opinii biegłego sądowego czas niezbędny do przeprowadzenia prac naprawczych wyniósł nie 53 roboczogodziny, jak przyjął świadek, lecz 57 roboczogodzin. Również wysokość stawki wynagrodzenia S. S. za naprawę uzgodniona z T. T. w umowie z dnia 1 lutego 2013 r. na kwotę 140 zł nie budziła zastrzeżeń Sądu. W swej pisemnej opinii biegły sądowy wskazał, że stawki średnie roboczogodzin na rynku lokalnym ustalane są w Stowarzyszeniu Rzeczników Techniki Samochodowej i Ruchu Drogowego w S., którego biegły jest członkiem, na podstawie badań rynku obejmujących zarówno warsztaty autoryzowane, jak i nieautoryzowane, czy też naprawiające samochody ciężarowe. W lutym 2013 r. wynosiły one dla prac blacharskich i mechanicznych – 122 zł/rbh i dla prac lakierniczych – 128 zł/rbh. Skoro są to jedynie stawki średnie, zaś stawka stanowiąca podstawę wynagrodzenia S. S. nie odbierała od nich w znaczący sposób, Sąd nie znalazł podstaw do tego, by kwestionować jej wysokość, zwłaszcza, że biegły sądowy również przyjął w swych wyliczeniach kwotę 140 zł/rbh. W zakresie podnoszonego przez pozwaną twierdzenia o braku podstaw do dokonania naprawy pojazdu przy

użyciu części nowych, oryginalnych, zwrócić należy uwagę na to, że w rozpoznawanej sprawie pozwana nie wykazała przesłanek przemawiających za uznaniem, że wystarczające dla przywrócenia stanu pojazdu poszkodowanego sprzed szkody było wykorzystanie części nieoryginalnych bądź używanych. Jako zasadę należy traktować bowiem stosowanie oryginalnych, nowych części dla przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku, w szczególności jeśli uprzednio w samochodzie zainstalowane były właśnie elementy oryginalne (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11, Biul.SN 2012/4/5, www.sn.pl). Naprawa w takim wariantcie zapewnia bowiem przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku. Przy przyjęciu odmiennego stanowiska przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji mogłoby okazać się wątpliwe, utrudnione, bądź nawet zagrażające zdrowiu lub życiu uczestników ruchu drogowego. Zważyć należy, iż biegły sądowy przyjął w swej opinii ceny części zamiennych oryginalnych i nowych, zaś pozwana ostatecznie w tej mierze jego opinii nie kwestionowała, przy czym – z przedstawionych przez powódkę faktur wynika, iż tego rodzaju części zostały zakupione w celu naprawy pojazdu i brak jest podstaw do uznania, iż nie zostały one do tego celu wykorzystane. Wobec powyższego Sąd uznał, że niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu w związku ze szkodą z dnia 21 stycznia 2011 r. wyniósł 15.294,09 zł, jak wskazano w opinii biegłego sądowego. Zwrócić przy tym należy uwagę na to, iż S. S. koszt ten określił na poziomie niższym, bo opiewającym na kwotę 15.294,09 zł. Z uwagi na to, iż zobowiązanie T. T. z tytułu naprawy pojazdu zamyka się kwotą 15.294,09 zł, ujętą w fakturze z dnia 25 lutego 2013 r., taka też jest wysokość poniesionej przez niego szkody w tym zakresie, a tym samym należnego z tego tytułu odszkodowania.

Również wskazywany przez powódkę czas naprawy pojazdu oraz czas najmu pojazdu zastępczego – 25 dni i garażowania uszkodzonego samochodu – 21 dni, nie budził zastrzeżeń Sądu. Wprawdzie jak wskazywała strona pozwana oraz biegły technologiczny czas naprawy blacharskiej i lakierniczej wynosił 3 dni, to jednak czas pomiędzy zleceniem naprawy pojazdu i pozostawieniem go w warsztacie a zakończeniem naprawy uległ wydłużeniu z uwagi na konieczność wykonania dodatkowych oględzin pojazdu oraz oczekiwania na części zamienne. Brak jest przy tym dowodów na to, iż S. S. w sposób nieuzasadniony zwlekał z przeprowadzeniem czynności niezbędnych do wykonania naprawy. Wskazać należy, iż T. T. powierzył S. S. pojazd do naprawy 1 lutego 2013 r., w piątek, a już 4 lutego 2013 r., w poniedziałek S. S. zwrócił się drogą elektroniczną do (...) Sp. z o.o. w S. o przesłanie informacji o dostępności i cenie części zamiennych pojazdu w postaci zderzaka przedniego, reflektorów przednich, pierścienia ozdobnego reflektora przeciwmgielnego, kierunkowskazów, czujnika ultradźwiękowego, błotnika, uzyskując informację o cenie oraz o tym, że zderzak przedni, reflektor prawy, błotnik przedni prawy są dostępne w Wielkiej Brytanii, a czas realizacji zamówienia wynosi do 10 dni roboczych, natomiast czujnik ultradźwiękowy, ramka ozdobna i kierunkowskazy są dostępne w Polsce, a realizacja zamówienia trwa do 3 dni. W tym dniu S. S. zamówił w spółce (...) kierunkowskazy i jednocześnie poprosił o informację o dostępności lampy tylnej lewej. Z kolei u S. M., w D. (...) w S. zamówił zderzak przedni, reflektor prawy, błotnik przedni prawy, z uwagi na tygodniowy czas oczekiwania na realizację zamówienia, a czujnik ultradźwiękowy i ramkę ozdobną - z uwagi na niższą cenę zakupu, o czym świadczą odręczne adnotacje zamieszczone na wiadomości e-mail z dnia 4 lutego 2013 r., a także faktura z dnia 8 lutego 2013 r. dokumentująca zakup w D. (...) w S. tychże właśnie części. Gdyby S. S. zwlekał ze złożeniem zamówienia na te części, to nie mógłby ich zakupić w tym terminie, podobnie jak zwłoka w zamówieniu kierunkowskazów uniemożliwiłaby ich zakup w (...) Sp. z o.o. w S. już w dniu 7 lutego 2013 r. To, iż części zamienne do samochodów marki L. (...) nie są dostępne „od ręki” i należy je sprowadzać bądź z magazynu centralnego firmy (...) na terenie Polski, co zajmuje 3-4 dni robocze, bądź z Wielkiej Brytanii, a wówczas zajmuje to do 10 dni, wskazał jednoznacznie biegły sądowy w swych wyjaśnieniach, których nie sposób podważać.

Zwrócić należy uwagę na to, iż jak wynika z wiadomości e-mail z dnia 8 lutego 2013 r., w której S. S. zgłosił ubezpieczycielowi konieczność wykonania dodatkowych oględzin pojazdu, pojazd ten znajdował się wówczas w trakcie naprawy, co oznacza, że był on wcześniej rozbrojony. Jak zasadnie wskazał biegły sądowy w swych wyjaśnieniach, a co widoczne jest na zdjęciach znajdujących w aktach szkodowych ubezpieczyciel dokonał pierwszych oględzin pojazdu, określając zakres uszkodzeń podlegających naprawie bez jego rozbioru, co nie pozwalało na ustalenie rzeczywistego zakresu szkody. Zważywszy, że T. T. zlecił S. S. tzw. bezgotówkową naprawę pojazdu, konieczne było uzyskanie od ubezpieczyciela zarówno pierwotnego protokołu oględzin, a po rozbioru pojazdu – również oględzin dodatkowych, w celu kwalifikacji uszkodzeń. Pozwana nie wykazała tego kiedy przekazała S. S. protokół pierwszych oględzin, a tym

samym nie sposób uznać, iż dysponował on nim już 1 lutego 2013 r. i nie podejmował żadnych czynności do 8 lutego 2013 r., kiedy to zgłosił pozwanej konieczność dodatkowych oględzin. Zwrócić należy uwagę na to, iż powódka, w imieniu S. S. w wiadomości e-mail z dnia 9 lutego 2013 r. jeszcze przed dokonaniem dodatkowych oględzin zwróciła się do ubezpieczyciela o przesłanie dokumentacji fotograficznej z oględzin pojazdu oraz prawidłowo wykonanej kalkulacji naprawy. Z odpowiedzi na jej prośbę, zawartą w e-mail z dnia 19 lutego 2013 r. wynika, że dokumentację tą dostarczono dopiero w dniu 19 lutego 2013 r. Bezsporne w sprawie było, że dodatkowe oględziny przeprowadzono w dniu 11 lutego 2013 r., wówczas też S. S. zwrócił się po raz kolejny do (...) Spółki z o.o. w S. z zapytaniem o cenę i czas oczekiwania na części zamienne uszkodzonego pojazdu, uzyskując informację o cenach, a także o tym, że wkład zderzaka, spojler przedni prawy i wspornik przedniego zderzaka dostępne są w Polsce w terminie 3 dni, zaś zamocowanie wewnętrzne zderzaka przedniego, osłona reflektora i reflektor przeciwmgielny dostępne są w Wielkiej Brytanii do 10 dni roboczych. W dniu 21 lutego 2013 r. S. S. zakupił w ww. Spółce zaślepkę zderzaka, uchwytu holowniczego, spojler zderzaka przedniego prawego, wsporniki zderzaka, listwę pod reflektor, lampę przeciwmgielną i listwę zderzaka, co świadczy o tym, że niezwłocznie, po uzyskaniu stosownych informacji w serwisie, zamówił niezbędne części zamienne. Części te pozyskał w czwartek (21 lutego 2013 r.), kolejnego dnia – w piątek - kontynuował naprawę, a zakończył ją trzeciego dnia – 25 lutego 2013 r., który przypadał w poniedziałek.

W tej sytuacji Sąd uznał, że czas niezbędny do przeprowadzenia naprawy, który uwzględniał zarówno ustalenie zakresu uszkodzeń pojazdu, kwalifikację uszkodzonych elementów, w tym rozbrojenie pojazdu, jak i zamówienie części i materiałów adekwatnych do ustalonego zakresu naprawy, oczekiwanie na ich dostawę, następnie wykonanie prac blacharsko – mechanicznych zgodnie z technologią przewidzianą przez producenta pojazdu, wysezonowanie powłoki lakierowej i uzbrojenie pojazdu, obejmował okres od 1 lutego 2013 r. do 25 lutego 2013 r., a zatem 25 dni. Wprawdzie biegły określił ten czas na 24 dni, jednak jak wyjaśnił, nie uwzględnił w swej opinii dnia, w którym samochód został oddany do naprawy. Na tej podstawie Sąd przyjął za zasadny okres 25 dni najmu pojazdu zastępczego, albowiem przez ten czas T. T. pozbawiony był możliwości korzystania z własnego pojazdu.

Podkreślić należy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 5/11, LEX nr 1011468). T. T. korzystał z samochodu zastępczego do celów związanych z wykonywaną pracą oraz ze sprawami życia codziennego. Nie miał możliwości wykorzystywania w tym celu innego pojazdu. Zastosowana przez wynajmującego pojazd stawka czynszu najmu – 350 zł netto była niższa od przeciętnych stawek czynszu najmu ustalonych dla pojazdów tej samej klasy na lokalnym rynku w pierwszym kwartale 2013 r., które jak wynika z ustaleń biegłego sądowego wynosiły 393 zł netto. Koszt 10.762,50 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego stanowił zatem celowy i ekonomicznie uzasadniony wydatek T. T., który pozostawał w związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę z dnia 21 stycznia 2011 r.

Odnosząc się do roszczenia w zakresie kosztów garażowania pojazdu w okresie od 1 lutego 2013 r. do 21 lutego 2013 r., a zatem od dnia powierzenia go S. S. do naprawy do dnia przystąpienia do czynności stricte naprawczych, wskazać należy, iż w umowie z dnia 1 lutego 2013 r. T. T. zobowiązał się wobec S. S. do pokrycia kosztu garażowania i zajęcia stanowiska pracy w okresie od przestoju wynikającego nie z winy warsztatu, tj. oczekiwania na pierwsze, jak i dodatkowe oględziny w terminie od dnia zgłoszenia szkody do dnia przyjęcia odpowiedzialności i wypłaty odszkodowania zgodnego z kalkulacją naprawy wykonanej przez warsztat w kwocie 50 zł netto za dobę. Jak wyjaśniono wyżej, S. S. nie miał wpływu ani na termin przekazania mu protokołu pierwszych, czy dodatkowych oględzin pojazdu, ani na czas oczekiwania na części zamienne. Dopiero w dniu 21 lutego 2013 r. mógł przystąpić do naprawy. Do tego czasu konieczne było pozostawienie pojazdu w miejscu dozorowanym i zamkniętym dla osób trzecich, z uwagi na ryzyko kradzieży samochodu, czy też jego dalszych uszkodzeń, zważywszy, że przez część tego czasu pojazd pozostawał rozbrojony, a okres ten przypadał na zimową porę. Pozostawiony w tym czasie na wolnym powietrzu rozbrojony pojazd był szczególnie narażony na negatywne działanie czynników atmosferycznych. Jednocześnie zwrócić uwagę na to,

że S. S. nie dysponował miejscem na parkowanie pojazdu poza pomieszczeniami warsztatowymi (jego zeznań w tej mierze pozwana nie podważyła dowodem przeciwnym), zaś przechowywanie go w tych pomieszczeniach ograniczało możliwość przyjęcia w tym czasie zlecenia naprawy innego pojazdu, co narażało go na straty. Podkreślenia wymaga jednak, że garażując samochód pomiędzy przyjęciem pojazdu do naprawy a jego naprawą, a nie tylko w czasie faktycznej naprawy, S. S. dopełnił staranności wymaganej od osób dokonujących napraw samochodów i ograniczył ryzyko powstania ewentualnej dodatkowej szkody. Również zastosowana przez niego stawka wynagrodzenia za garażowanie pojazdu nie była wygórowana i mieściła się w stawkach rynkowych, za czym przemawiają ustalenia biegłego sądowego M. M.. Biegły ten wyjaśnił, że stawki za miesięczny wynajem miejsca garażowego, lecz bez dozoru pojazdu wynoszą od 1.500 zł do 2.000 zł miesięcznie, a zatem od 50 do 66 zł dziennie, tymczasem w niniejszej sprawie pojazd ten podlegał dodatkowo dozorowi za stawkę 61,50 zł dziennie. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż w związku przyczynowym ze szkodą z dnia 21 stycznia 2011 r. pozostaje również wydatek związany z kosztami garażowania pojazdu w kwocie 1.291,50 zł.

Zważyć należy, iż tytułem odszkodowania w zakresie kosztów naprawy pojazdu T. T. pozwane towarzystwo ubezpieczeń przyznało, a następnie wypłaciło kwotę 2.710,65 zł, o czym świadczy decyzja z dnia 11 lutego 2011 r. i pismo kierowane do sprawcy szkody. Następnie w dniu 12 lutego 2013 r. powódce przyznano z tego tytułu kwotę 1.030,68 zł. Po zweryfikowaniu swego stanowiska, w decyzji z dnia 12 marca 2013 r. dodatkowo ubezpieczyciel przyznał powódce w tym zakresie 3.644,50 zł – w ustalonej w tej decyzji kwocie 5.264,50 zł zawarto bowiem 1.500 zł tytułem kosztów garażowania i 120 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego (5.264,50 zł – 1.500 zł – 120 zł = 3.644,50 zł). Powódka przyznała, iż dopłacono jej tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu 4.675,18 zł (1.030,68 zł + 3.644,50 zł) i o taką kwotę pomniejszyła koszt naprawy pojazdu ujęty w fakturze z dnia 25 lutego 2013 r. w wysokości 15.294,09 zł, dochodząc w tym postępowaniu różnicy w kwocie 10.618,91 zł. Powódka pominęła w swych wyliczeniach fakt wypłaty T. T. kwoty 2.710,65 zł, wskutek której roszczenie o zapłatę odszkodowania w tej wysokości wygasło. Powódka zatem uprawniona była do żądania zapłaty przez pozwaną jedynie kwoty 7.908,26 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu (15.294,09 zł – 2.710,65 zł – 1.030,68 zł – 3.644,50 zł).

Z kolei tytułem odszkodowania w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 10.762,50 zł pozwane towarzystwo ubezpieczeń przyznało i wypłaciło powódce kwotę 1.500 zł, a zatem do zapłaty z tego tytułu pozostawała kwota 9.262,50 zł. Natomiast z kwoty 1.291,50 zł kosztów garażowania pojazdu powódka uzyskała jedynie 120 zł, a zatem do zapłaty pozostawała w tym zakresie kwota 1.171,50 zł, z której w niniejszym postępowaniu powódka dochodziła jedynie 500 zł i zakresem jej żądania w tym przedmiocie Sąd był związany.

W tej sytuacji należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki łącznie kwotę 17.670,76 zł (7.908,26 zł + 9.262,50 zł + 500 zł).

O roszczeniu dotyczącym odsetek sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności,

za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 cyt. wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie zawiadomienie takie T. T. złożył 26 stycznia 2011 r., przy czym ustalenie zakresu i kosztów naprawy pojazdu przez pozwaną było możliwe już w ww. terminie, natomiast dodatkowe roszczenia związane z kosztami najmu pojazdu zastępczego i garażowania pojazdu powódka zgłosiła pozwanej w dniu 25 lutego 2013 r. Pozwana winna zatem zapłacić odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu najpóźniej 25 lutego 2011 r., a z tytułu pozostałych roszczeń niezwłocznie po wezwaniu do ich zaspokojenia, a zatem najpóźniej 4 marca 2013 r., przyjmując, iż odpowiednim terminem w tym zakresie był termin tygodniowy (por. art. 476 kc). Pozwana zatem od dnia 26 lutego 2011 r. pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty 7.908,26 zł, a od dnia 5 marca 2013 r. – kwoty 9.262,50 zł i 500 zł. Ponieważ Sąd związany był granicami żądania pozwu, nie był władny zasądzić tychże odsetek od dat wcześniejszych i zgodnie z żądaniem zasądził je od dnia 13 marca 2013 r.

W tych okolicznościach w punkcie I wyroku zasądono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 17.670,76 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2013 r., a w punkcie II wyroku w pozostałej części powództwo oddalono.

W punkcie III wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania, przy uwzględnieniu, iż powódka wygrała niniejszy proces w 86,70%, a pozwana – w 13,30 %. Na podstawie art. 100 kpc, Sąd nałożył na pozwaną obowiązek częściowego zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów postępowania, pomniejszonych o wartość jaką powódka powinna uiścić na rzecz pozwanej. Na koszty procesu poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 150 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki wg obowiązującej w tej mierze stawki, w wysokości określonej w stosunku do pierwotnej wartości przedmiotu sporu na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) – 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 600 zł. Na koszty procesu pozwanej złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej wg obowiązujących w tej mierze stawek w wysokości określonej w stosunku do pierwotnej wartości przedmiotu sporu na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 600 zł. Powódce należał się zwrot kwoty 1.185,19 zł tytułem 86,70 % poniesionych kosztów postępowania, a pozwanej – kwoty 161,86 zł tytułem 13,30 % poniesionych kosztów. Po rozdzieleniu tychże kosztów, na rzecz powódki zasądono zatem kwotę 1.023,33 zł.

Zważyć należało, że uiszczona przez strony zaliczka nie pokryła w pełni kosztów opinii biegłego – z tego tytułu wydatkowano ze środków budżetowych kwotę 215,63 zł, ponadto nie została uiszczona opłata od rozszerzonego powództwa w kwocie 720 zł, a zatem łącznie nieuiszczone koszty sądowe wyniosły 935,63 zł. W tej sytuacji w punkcie IV i V wyroku, nakazano pobrać, stosownie do zakresu, w jakim każda ze stron przegrała proces, odpowiednio od powódki kwotę 124,43 zł, a od pozwanej kwotę 711,20 zł, na rzecz Skarbu Państwa stosując odpowiednio przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz.1398 z późn. zm.)